

Arrest

**nr. 341 189 van 16 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDENBERGHE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 HOBOKEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDENBERGHE, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 5 september 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 29 april 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het arrest met nummer 317 640 van 29 november 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 31 december 2024 dient verzoekster en tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 24 maart 2025 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Op 6 september 2021 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Bagadi-clan te behoren. Uw ouders waren tijdens de burgeroorlog Somalië ontvlucht en hadden zich gevestigd in Jemen. U was geboren op (...) 1998 in de stad Sanaa in Jemen. Uw vader was Koranleerkracht, uw moeder was huisvrouw en u gaf privéles aan kinderen van Jemenitische gezinnen. In 2015 wilden de Houthis uw broer rekruteren. Toen hij weigerde zich aan te sluiten bij hen werd hij gedood. In de elfde maand van 2020 werden jullie bedreigd door de Houthis omwille van het werk van uw vader waarop jullie besloten om Jemen te verlaten. Jullie leverden jullie vluchtelingenkaarten in bij de Jemenitische autoriteiten en reisden vanuit Mukalla naar Bosaso. In Bosaso verbleven jullie twee weken in een vluchtelingenkamp waarna jullie verder reisden naar Darusalaam gelegen in de provincie Lower Shabelle. Jullie gingen inwonen bij uw tante.

Toen u op een dag, samen met uw nicht, naar de winkel ging werd u aangesproken door leden van Al-Shabaab. Ze vroegen wie u was en waar u woonde. Twee dagen later kwamen er leden van Al-Shabaab naar jullie huis en spraken er met uw vader. Ze wilden meer te weten komen over wie hij was en om welke reden hij teruggekeerd was naar Somalië. In diezelfde week, na het vrijdagsgedeb, werd uw vader benaderd door een lid van Al-Shabaab. Hij zei dat hij wilde trouwen met u. Uw vader zei echter dat u nog te jong was en weigerde het voorstel. Toen uw vader echter te horen kreeg van een andere man dat meisjes vanaf 9 jaar kunnen huwen werd uw vader bang en hij zei dat hij het ging bespreken met zijn echtgenote en daarna bij hen terug zou keren. Ook uw moeder was niet overtuigd van het huwelijksvoorstel. Een paar dagen later, in februari 2021, werd uw moeder ziek en u reisde met haar naar Afgooye voor een medische behandeling. Toen jullie in Afgooye waren kreeg uw vader bezoek van leden van Al-Shabaab die wilden weten wat uw vader had beslist. Uw vader zei dat u samen met uw moeder Darusalaam ontvlucht was. De leden van Al-Shabaab konden dit echter niet aanvaarden en ze zeiden dat de man hoe dan ook met u zou huwen. Drie dagen later werd u opgebeld door de man die met u wilde huwen. Hij zei dat u naar Darusalaam moest komen of dat hij u zou komen halen. U werd bang en haakte in. Vervolgens belde u naar uw vader en bracht hem op de hoogte van wat er gebeurd was. Uw vader adviseerde u om uw telefoon uit te schakelen en niet naar buiten te gaan. Uw vader ging advies inwinnen omtrent de situatie bij andere familieleden. Op 10 maart 2021 werd u naar een ander huis gebracht in Afgooye. U zou daar blijven tot wanneer de situatie bekoeld was. Begin april kreeg u te horen van uw vader dat u het land moest verlaten waarop u besloot om naar Turkije te reizen. Tijdens uw verblijf in Turkije kreeg u te horen van uw moeder dat uw vader gearresteerd was door Al-Shabaab en twee weken werd opgesloten in de gevangenis. Twee à drie dagen na zijn vrijlating overleed hij. U verbleef drie maanden in Turkije. Vervolgens reisde u via Griekenland naar België. U kwam aan in België op 5 september 2021.

Op 28 mei 2022 beviel u, in België, van uw zoon A(...) M(...) A(...) (nationaal nummer (...)). U verklaarde dat de vader van uw zoontje de Somalische nationaliteit heeft en in Italië verbleef waar hij over een verblijfsvergunning beschikte.

Ter staving van uw verzoek legde u uw eigen vluchtelingenkaarten voor, namelijk een recente en een oude, de vluchtelingenkaart van uw vader, uw geboorteakte, twaalf lijsten met schoolresultaten, een vaccinatiekaart, een bewijs van nationaliteit en een bewijs van identiteit en de geboorteakte van uw zoon A(...).

Bij terugkeer vreesde u dat u gedwongen zou worden om te huwen met een lid van Al-Shabaab of gedood te worden omdat u een alleenstaande moeder was.

Op 29 april 2024 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon namelijk geen geloof gehecht worden aan uw beweerde Somalische nationaliteit en uw beweerde verblijf in Somalië. Bijgevolg kon er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hadden voorgedaan en maakte u ook niet aannemelijk een reëel risico op ernstige schade te lopen.

U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U hield vast aan uw Somalische nationaliteit, uw beweerde terugkeer vanuit Jemen naar Somalië en uw problemen met Al-Shabaab. De Raad voor Vreemdelingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS in beroep bij arrest 317640 van 29 november 2024. De RvV volgde daarbij de analyse van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in maar verliet België evenmin.

Op 31 december 2024 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 3 juni 2025 legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verklaring volgend verzoek af. U stelde als enige nieuw element een document te hebben van een paspoortaanvraag bij de Somalische ambassade. Verder verwees u naar uw oorspronkelijke verklaringen en naar de in uw eerste verzoek neergelegde documenten. Daarnaast geeft u aan dat u bang bent dat uw zoon, A(...) M(...) A(...), door Al-Shabaab gedood zal worden, en dat u zwanger bent met een verwachte bevallingsdatum rond 12 juli 2025.

Ter staving van uw verzoek legde u een bewijs neer van uw paspoortaanvraag bij de Somalische ambassade in België.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op dezelfde motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde nationaliteit en uw beweerde verblijf in Somalië. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit en verblijfplaats, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 29 november 2024 bevestigde de RvV de beslissing en motivering van het CGVS (arrest 317640). U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw eerste verzoek. U houdt simpelweg vol dat u de Somalische nationaliteit hebt, geboren bent in Jemen en terugkeerde naar Somalië, meer bepaald naar Darusalaam gelegen in het district Awdhegle in de provincie Lower Shabelle en dat uw problemen met Al-Shabaab aldaar nog steeds actueel zijn (Verklaringen volgend verzoek, 6.3.2025, punt 5, 10 en 17). U probeert uw beperkte kennis over de provincies in Somalië en Somalische gewoonten te verklaren door aan te geven dat u slechts tweeënhalve maand in Somalië hebt gewoond. Daarnaast rechtvaardigt u uw gebrek aan kennis over organisaties die Somalische vluchtelingen in Jemen hielpen door te stellen dat uw ouders alles regelden. Verder benadrukt u dat u, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, wel goed Somalisch spreekt (Verklaringen volgend verzoek, 6.2.2025, punt 17). Deze blote beweringen doen

geen afbreuk aan de beoordeling van uw eerste verzoek, zoals deze ook door de RVV tot de zijne is gemaakt, en stellen deze niet in een ander daglicht.

Ter staving van uw huidige verzoek legde u een bewijs voor van de aanvraag van uw paspoort bij de Somalische ambassade in België, waarmee u wil bewijzen dat u de Somalische nationaliteit hebt (Verklaringen volgend verzoek, 6.3.2025, punt 19). Betreffende het door u neergelegde bewijs van aflevering van een paspoort op de Somalische ambassade in België dd. 8 juli 2024, dient te worden opgemerkt dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op de afwezigheid van archieven en een uniform en betrouwbaar registratie- en verificatiesysteem door de Somalische overheid en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. De ambassade in België kan zich dan ook niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn (zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië van 24 mei 2022). Aldus biedt het door u neergelegde document aangaande de aflevering van uw paspoort, waarvan niet betwist wordt dat dit werd uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Hieruit wordt dan ook geconcludeerd dat deze documenten onvoldoende bewijskrachtig zijn om een eerdere beslissing tot ongeloofwaardigheid van uw nationaliteit te weerleggen.

Verder verklaarde u ook nog dat uw moeder u het paspoort doorstuurde van uw vader en dat u dit aan het CGVS zou bezorgen, maar het CGVS mocht niets ontvangen van u (Verklaringen volgend verzoek, 6.3.2025, punt 19).

Aangaande uw vrees dat uw zoon, A(...) M(...) A(...), bij terugkeer naar Somalië zal worden vermoord door Al-Shabaab moet er geconcludeerd worden dat hieraan geen geloof kan worden gehecht (Verklaringen volgend verzoek, 6.3.2025, punt 23). Aangezien u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit en verblijfsplaats verkeert het CGVS in ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken. Dit gebrek aan duidelijkheid geldt ook voor de nationaliteit van uw zoon.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, A en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en

goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster onderbouwt haar middel als volgt:

"3.1. Nood aan internationale bescherming t.a.v. Somalië

Verweerder stelt dat hij de nood aan bescherming van verzoekster niet kan beoordelen omdat hij twijfelt aan haar Somalische nationaliteit en dit om verschillende redenen.

Heden legt verzoekster echter een kopie van het paspoort van haar overleden vader voor waar duidelijk uit blijkt dat hij en bijgevolg ook zichzelf, de Somalische nationaliteit hebben (bijlage 6).

Verweerder verwijst in zijn beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) naar de publicatie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië van 24 mei 2022 om te zeggen dat documenten uit Somalië onbetrouwbaar zijn wat hun inhoud betreft. Hij doet hier eigenlijk wat hij doorgaans aan asielzoekers verwijt nl. een algemeen rapport aanhalen zonder te argumenteren dat er in het specifieke geval van verzoekster sprake zou zijn van het aanleveren van documenten waarvan de inhoud niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid. Verweerder kan hierin niet gevolgd worden.

Zowel het 'certificate of identity' (bijlage 7) als het 'certificate of nationality' (bijlage 8), documenten die werden overgemaakt bij de eerste aanvraag internationale bescherming, dragen de vermelding 'document issued at the request of the applicant after having verified the source & validity of the applicant's official ID's'. Het is niet omdat het document werd afgeleverd op vraag van verzoekster dat zij zou gedictieerd zou hebben wat er op het document zou moeten worden ingevuld. Als de Somalische overheid niet over officiële gegevens zou beschikken, dan kan dit bovendien moeilijk aan verzoekster verweten worden. Het staat vast dat 'de ambassade verklaart dat de persoon van wie de gegevens hieronder staan een Somalisch staatsburger is'. Deze documenten zijn trouwens door de Belgische diplomatieke post gelegaliseerd dus de persoon die die vaststelling gedaan heeft was bevoegd om dat te doen. Maar eigenlijk zegt verweerder niet meer of niet minder dan dat de Somalische ambassade in Brussel documenten aflevert met een valse inhoud, wat toch een krasse uitspraak is.

Wat betreft het aangevraagde paspoort (bijlage 9), dat zal overgemaakt worden van zodra verzoekster daarvan in het bezit gesteld wordt, tot op datum van vandaag heeft zij nog geen bericht gekregen van de Somalische ambassade in Brussel dat ze het paspoort mag afhalen.

3.2. Nood aan internationale bescherming t.a.v. Jemen

Verzoekster is geboren in Jemen (bijlage 10), het land waarnaar haar ouders vluchtten naar aanleiding van de burgeroorlog in Somalië in het begin van de jaren '90. Zij legde kopieën van twee vluchtelingenkaarten van haarzelf voor (bijlage 11) maar verweerder meent dat daaruit niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat ze in Jemen verbleven heeft, omdat het niet gaat om originele documenten maar slechts kopieën.

Verzoekster heeft intussen via haar moeder stukken van haar overleden vader ontvangen die aantonen dat ook hij wel degelijk geregistreerd was in Jemen als zijnde van Somalische nationaliteit, hij werkte daar als koranleraar:

- Vluchtelingenkaart (bijlage 12)*
- Lerarenkaart (bijlage 13)*
- Document van het ministerie van onderwijs (bijlage 14)*
- Registratiekaart van de UNHCR in Jemen (bijlage 15)*

Inzake een mogelijke verwijdering of teruggrijping van verzoekster naar Somalië stelt verweerder in zijn conclusie dat dat niet kan wat ook logisch is vermits verweerder weigert te geloven dat ze de Somalische nationaliteit heeft. Maar verweerder vervolgt verder dat een mogelijke verwijdering of teruggrijping naar Jemen, land van gewoonlijk verblijf, geen schending zou inhouden van het non-refoulement beginsel.

Uit de aangebrachte stukken blijkt duidelijk de band die verzoekster en haar familie hadden met Jemen waar verzoekster het grootste deel van haar leven gewoond heeft en waar ze als Somalische vluchteling geregistreerd was door UNHCR. Er is een totaal gebrek aan motivering waarom verzoekster, een alleenstaande ongehuwde vrouw met (bijna) twee kinderen zonder problemen zou kunnen teruggestuurd worden naar Jemen.

Dit gaat regelrecht in tegen het non-refoulement beginsel dat een kernprincipe is van het Vluchtelingenverdrag van 1951 en dat stelt dat een vluchteling niet mag worden teruggestuurd naar een land waar zijn of haar leven of vrijheid ernstig wordt bedreigd.

Art. 33 van het Vluchtelingenverdrag zegt daarover het volgende:

(...)

3.3. Kortstondig verblijf in Somalië

Verzoekster heeft verklaard dat ze maar een korte periode in Somalië heeft verbleven, toch verwacht verweerder van haar een grondige kennis van wat niet haar geboorteland is of haar land van gewoonlijk verblijf, wel haar land van nationaliteit via haar ouders.

Het kan verzoekster niet kwalijk genomen worden dat zij, die met haar familie is moeten vluchten uit Jemen door de problemen met de Houthis, in Somalië nog niet was ingeburgerd. En gezien de situatie van de familie, vlucht uit Jemen en hun weg moeten zoeken in Somalië kan van verzoekster niet in alle redelijkheid

worden verwacht dat haar eerste bekommernis zou uitgaan naar het opdoen van aardrijkskundige kennis over de regio waar ze woonde. Ze heeft immers verklaard dat ze kort na haar aankomst in Somalië in het oog liep van een Al-Shabaab militant die haar als vrouw opeiste wat de directe aanleiding was voor haar vlucht naar Europa. Dat ze geen bewijs heeft van de 'huwelijksaanzoek' spreekt voor zich.

4. Conclusie

Concluderend kan gesteld worden dat verweerder niet alleen de artikelen 48/2 t.e.m. 48/6 van de vreemdelingenwet schendt waar hij weigert aan verzoekster internationale bescherming te verlenen zonder dit degelijk te motiveren, maar ook van het non-refoulement beginsel zoals vastgelegd in art. 33 van het Vluchtelingenverdrag.

Voor verzoekster is het onduidelijk waarom haar aanvraag niet ontvankelijk werd verklaard gezien zij naar best vermogen en naar waarheid heeft getracht informatie en inzicht te verschaffen over haar situatie en die van haar familie zowel in Jemen als in Somalië.

Wat wel duidelijk is, is dat verweerder vanuit een ongefundeerd wantrouwen de verklaringen van verzoekster in een slecht daglicht stelt wegens een (onbestaande!) intentie van verzoekster van het 'moedwillig verzwijgen' of 'achterhouden van informatie' of nog 'gebrekkige medewerking' te verlenen en het 'bewust verzwijgen van de ware toedracht'.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder niet zorgvuldig en niet redelijk heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het enige middel is ernstig."

Verzoekster vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te vernietigen en haar te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden, blijktens de inventaris, de volgende stavingstukken gevoegd:

"(...)

2. Attest noodopvang Herent van S(...) A(...) M(...)
 3. Geboorteakte zoon A(...) A(...) M(...)
 4. Attest zwangerschap en vermoedelijke bevallingsdatum van S(...) A(...) M(...)
 5. Verklaring betreffende procedure bij de DVZ van 6 maart 2025 van S(...) A(...) M(...)
 6. Somalisch paspoort O(...) A(...) M(...)
 7. 'Certificate of identity' van S(...) A(...) M(...)
 8. 'Certificate of nationality' van S(...) A(...) M(...)
 9. Bewijs aanvraag paspoort S(...) A(...) M(...) van 8 juli 2024
 10. Geboorteakte A(...) M(...)
 11. Vluchtelingenkaarten A(...) M(...)
 12. Vluchtelingenkaart O(...) A(...) M(...), vader van verzoekster
 13. Lerarenkaart O(...) A(...) M(...), vader van verzoekster
 14. Document van het ministerie van onderwijs O(...) A(...) M(...), vader van verzoekster
 15. Registratiekaart van UNHCR in Jemen O(...) A(...) M(...), vader van verzoekster
- (...)"

2.2. Nieuwe elementen

Op 18 april 2025 legt verzoekster aanvullende stukken neer, namelijk kopieën van haar Somalisch paspoort en van haar Somalische identiteitskaart.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, ingevolge de vaststelling dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure verder niet aan de orde. Het komt de adviseur van de commissaris-generaal in het kader van haar declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk is en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adviseur van de commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekster haar huidig verzoek baseert op dezelfde motieven als deze die zij heeft uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek, dat door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde nationaliteit en verblijf in Somalië, welke beslissing en motivering de Raad op 29 november 2024 bevestigde, (ii) ze naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar eerste verzoek, (iii) het ter staving van haar huidig verzoek voorgelegde bewijs van de aanvraag van haar paspoort bij de Somalische ambassade in België onvoldoende bewijskrachtig is om de eerdere beslissing tot ongeloofwaardigheid van haar nationaliteit te weerleggen en (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan haar vrees dat haar zoon A. M. A. bij terugkeer naar Somalië vermoord zal worden door Al-Shabaab. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op

welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van het CGVS met betrekking tot verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van haar huidige (tweede) verzoek om internationale bescherming volhardt verzoekster in haar eerdere verklaringen met betrekking tot haar nationaliteit, herkomst en vluchtmotieven en verwijst zij opnieuw naar de documenten die zij ter staving hiervan heeft voorgelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zij stelt dat haar beweerdde problemen met en vrees voor Al-Shabaab nog actueel zijn en haalt tevens aan dat ze bang is dat haar zoon A. M. A. door Al-Shabaab gedood zal worden (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, verklaring volgend verzoek, vragen 17, 19, 20 en 23). Als nieuw element legt zij tijdens de administratieve procedure een bewijs van een paspoortaanvraag bij de Somalische ambassade in België neer (AD, stuk 4, 'Documenten', nr. 1). In het kader van onderhavig beroep brengt verzoekster fotokopieën van haar Somalische paspoort en identiteitskaart, een attest van noodopvang, de geboorteakte van haar zoon, een attest van haar zwangerschap, het Somalische paspoort van haar vader, haar Somalische identiteits- en nationaliteitscertificaat, haar geboorteakte, haar vluchtelingenkaarten, de vluchtelingenkaart van haar vader, de lerarenkaart van haar vader, een document van het ministerie van onderwijs inzake haar vader en een registratiekaart van UNHCR betreffende haar vader neer (stukkenbundel verzoekster, stukken 2-15 en aanvullende stukken neergelegd op 18 april 2025).

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing met reden het volgende gesteld:

“Er moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op dezelfde motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerdde nationaliteit en uw beweerdde verblijf in Somalië. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit en verblijfplaats, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de

ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 29 november 2024 bevestigde de RvV de beslissing en motivering van het CGVS (arrest 317640). U diende geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw eerste verzoek. U houdt simpelweg vol dat u de Somalische nationaliteit hebt, geboren bent in Jemen en terugkeerde naar Somalië, meer bepaald naar Darusalaam gelegen in het district Awdhegle in de provincie Lower Shabelle en dat uw problemen met Al-Shabaab aldaar nog steeds actueel zijn (Verklaringen volgend verzoek, 6.3.2025, punt 5, 10 en 17). U probeert uw beperkte kennis over de provincies in Somalië en Somalische gewoonten te verklaren door aan te geven dat u slechts tweeënhalve maand in Somalië hebt gewoond. Daarnaast rechtvaardigt u uw gebrek aan kennis over organisaties die Somalische vluchtelingen in Jemen hielpen door te stellen dat uw ouders alles regelden. Verder benadrukt u dat u, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, wel goed Somalisch spreekt (Verklaringen volgend verzoek, 6.2.2025, punt 17). Deze blote beweringen doen geen afbreuk aan de beoordeling van uw eerste verzoek, zoals deze ook door de RvV tot de zijne is gemaakt, en stellen deze niet in een ander daglicht.”

De Raad wijst erop dat het aan verzoekster toekomt deze motieven, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in haar verzoekschrift slechts te herhalen dat ze maar kort in Somalië verbleef, waardoor ze meent dat het haar niet kwalijk genomen kan worden dat ze nog niet was ingeburgerd in Somalië, blijft ze hiertoe in gebreke. Waar ze verder aanvoert dat het voor zich spreekt dat ze geen bewijs heeft van het ‘huwelijksaanzoek’ in Somalië, wijst de Raad erop dat haar geen gebrek aan bewijs in dit verband verweten wordt.

Hoe dan ook is verzoeksters kritiek op de motieven van de weigeringsbeslissing genomen op 29 april 2024 niet dienstig, daar de Raad zich in het kader van onderhavig beroep louter uit te spreken heeft over de vraag of de door verzoekster naar aanleiding van haar huidige verzoek aangebrachte nieuwe elementen van dien aard zijn dat zij haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, zoals hoger uiteengezet.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing met redenen als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van uw huidige verzoek legde u een bewijs voor van de aanvraag van uw paspoort bij de Somalische ambassade in België, waarmee u wil bewijzen dat u de Somalische nationaliteit hebt (Verklaringen volgend verzoek, 6.3.2025, punt 19). Betreffende het door u neergelegde bewijs van aflevering van een paspoort op de Somalische ambassade in België dd. 8 juli 2024, dient te worden opgemerkt dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op de afwezigheid van archieven en een uniform en betrouwbaar registratie- en verificatiesysteem door de Somalische overheid en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. De ambassade in België kan zich dan ook niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn (zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië van 24 mei 2022). Aldus biedt het door u neergelegde document aangaande de aflevering van uw paspoort, waarvan niet betwist wordt dat dit werd uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Hieruit wordt dan ook geconcludeerd dat deze documenten onvoldoende bewijskrachtig zijn om een eerdere beslissing tot ongeloofwaardigheid van uw nationaliteit te weerleggen.”

Verzoekster betoogt dat er in de bestreden beslissing enkel een algemeen rapport wordt aangehaald zonder te argumenteren dat er in haar specifieke geval sprake zou zijn van “het aanleveren van documenten waarvan de inhoud niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid”. Ze licht hierbij toe dat de reeds door haar in het kader van haar eerste verzoek neergelegde bewijzen van identiteit en nationaliteit vermelden dat de ambassade bevestigt dat zij een Somalisch staatsburger is en wijst erop dat deze documenten gelegaliseerd zijn door een Belgische diplomatieke post. Wat deze eerder neergelegde bewijzen van identiteit en nationaliteit betreft, wijst de Raad erop dat deze reeds werden beoordeeld door zowel het CGVS als de Raad in het kader van verzoeksters eerste verzoek. De Raad herhaalt dat uit de COI Focus “Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië” van 24 mei 2022, aanwezig in het administratief dossier (AD, stuk 7, ‘Landeninformatie’, nr. 8), blijkt dat bij gebrek aan archieven en een betrouwbaar en uniform registratiesysteem door de Somalische overheid, de Somalische ambassade in België zich niet op officiële gegevens kan baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit van personen die

verklaren Somaliërs te zijn, vast te stellen. Door er in haar verzoekschrift op te wijzen dat op de door haar voorgelegde documenten door de ambassade bevestigd wordt dat zij Somalisch is, weerlegt verzoekster niet dat deze documenten, gelet op de niet-betwiste informatie vevat in voormelde COI Focus, niet de minste garantie bieden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. De Raad wijst er verder op dat de legalisatie van deze documenten louter betrekking heeft op de daarop aangebrachte handtekening van de ambassadeur en geenszins de authenticiteit van de inhoud ervan waarborgt, zoals ook uitdrukkelijk wordt vermeld. Bovendien wijst de Raad erop dat bij verwerping van de aangebrachte stukken, de adviseur van de commissaris-generaal, noch de Raad dient aan te tonen dat deze vals of incorrect zijn, maar dat het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). Dit is *in casu* gebeurd.

Verzoekster voegt na het indienen van haar verzoekschrift nog fotokopieën van haar Somalische paspoort en identiteitskaart, die zij inmiddels verkregen heeft, toe. De Raad merkt op dat dit paspoort en deze identiteitskaart verkregen zijn via de Somalische ambassade in België, waardoor de voorgaande vaststellingen dus ook gelden voor deze documenten. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De uiterst relatieve bewijswaarde van deze documenten mag verder blijken uit het gesolliciteerde karakter ervan, gelet op verzoeksters verklaring dat zij deze documenten louter heeft aangevraagd om de twijfel over haar nationaliteit weg te nemen (AD, stuk 6, verklaring volgend verzoek, vraag 19). Verzoeksters paspoort en identiteitskaart zijn dus evenmin afdoend om de ongelooftwaardigheid van haar bewering van Somalische nationaliteit te zijn in een ander daglicht te stellen.

Betreffende het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde Somalisch paspoort van haar vader (stukkenbundel verzoekster, stuk 6), wijst de Raad erop dat dit eveneens een fotokopie is waarvan de bewijswaarde beperkt is. Dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Somalische documenten vindt voorts steun in voormelde objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat er slechts een beperkte betrouwbaarheid kan worden toegekend aan documenten uitgegeven door de Somalische overheid omwille van de corruptie die er heerst en het feit dat er geen betrouwbaar bevolkingsregister is waarop de overheid zich kan baseren, zoals *supra* reeds uiteengezet. Bovendien blijkt dat dit paspoort is uitgegeven in Mogadishu in 2009, doch maakt verzoekster doorheen de hele procedure op geen enkel moment gewag van het feit dat haar vader in 2009 zou zijn teruggekeerd naar Somalië, en stelt zij integendeel dat zij pas terugkeerde met haar gezin eind 2020 (AD eerste verzoek, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 13 december 2023, p. 7).

Voorts voert verzoekster aan dat ze "*via haar moeder stukken van haar overleden vader (heeft) ontvangen die aantonen dat ook hij wel degelijk geregistreerd was in Jemen als zijnde van Somalische nationaliteit*". Zij voegt bij haar verzoekschrift fotokopieën van haar vaders vluchtelingenkaart, lerarenkaart, een document van het ministerie van onderwijs en een registratiekaart van UNHCR in Jemen (stukkenbundel verzoekster, stukken 12-15). De Raad merkt op dat verzoekster haar vaders vluchtelingenkaart al neerlegde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, waarbij er werd vastgesteld dat deze slechts een beperkte bewijswaarde heeft, daar uit de algemene informatie blijkt dat er in Jemen een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Betreffende de lerarenkaart van haar vader, een document van het ministerie van onderwijs en de registratiekaart van UNHCR in Jemen, dient bijkomend te worden vastgesteld dat deze stukken niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor niet kan worden vastgesteld dat deze stukken daadwerkelijk verzoeksters vader betreffen, laat staan dat hieruit kan blijken welke nationaliteit hij heeft.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar geboorteakte en vluchtelingenkaarten (stukkenbundel verzoekster, stukken 10 en 11) al neerlegde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, waarbij betreffende haar vluchtelingenkaarten werd vastgesteld dat deze niet kunnen overtuigen, gelet op het feit dat dit kopieën zijn en de foto op haar meest recente vluchtelingenkaart van zodanig slechte kwaliteit is dat het onmogelijk vast te stellen of verzoekster effectief de persoon op de foto is en aangaande haar geboorteakte werd vastgesteld dat de gegevens met de hand zijn ingevuld. Tevens werd hierbij gewezen op de voormelde algemene informatie aangaande de hoge graad van corruptie in Jemen.

Verder voegt verzoekster bij haar verzoekschrift nog een attest van de noodopvang, de geboorteakte van haar zoon en een attest van haar zwangerschap (stukkenbundel verzoekster, stukken 2-4). De Raad dient vast te stellen dat deze documenten geen betrekking hebben op verzoeksters beweerde herkomst uit Somalië, noch op de redenen waarom zij haar land van herkomst verlaten zou hebben.

Voorts treedt de Raad de adviseur van de commissaris-generaal bij waar zij vaststelt dat aan verzoeksters vrees dat haar zoon bij terugkeer naar Somalië zal worden vermoord door Al-Shabaab, geen geloof kan worden gehecht, daar zij geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegde over haar werkelijke nationaliteit en verblijfplaats, waardoor er geen helderheid is met betrekking tot het land waarvoor een eventuele behoefte aan bescherming onderzocht moet worden. Dit gebrek aan duidelijkheid geldt bijgevolg ook voor verzoeksters zoon.

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift bij de uiteenzetting van de feiten nog op wijst dat zij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 maart 2025 werd bijgestaan door een tolk Somalisch en er *“op geen enkel moment melding (werd) gemaakt van een probleem in de communicatie omwille van gebrekkige kennis van het Somalisch”*, ter staving waarvan zij verwijst naar de door haar gevoegde kopie van het gehoorverslag (stukkenbundel verzoekster, stuk 5), weerlegt zij geenszins de eerdere vaststelling dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op 9 november 2023 Arabisch en Somalisch door elkaar gebruikte en er niet in slaagde louter Somalisch te spreken, reden waarom de daaropvolgende persoonlijke onderhouds met de bijstand van een tolk Arabisch plaatsvonden. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het geheel van de in de beslissing van 29 april 2024 opgenomen motieven, en niet slechts verzoeksters gebrekkige kennis van de Somalische taal, de adjunct-commissaris en de Raad heeft doen besluiten dat verzoekster haar beweerde Somalische nationaliteit niet aannemelijk maakt. Het loutere feit dat verzoekster haar verklaringen in het kader van haar huidige verzoek in het Somalisch heeft afgelegd en er zich blijkens het gehoorverslag geen communicatieproblemen hebben voorgedaan, is niet van aard deze eerdere beoordeling in een ander daglicht te stellen.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen.

De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adviseur van de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adviseur van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adviseur van de commissaris-generaal en bijgevolg ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar het feit of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de adviseur van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij in dit advies meent te lezen dat *“een mogelijke verwijdering of teruggrijving naar Jemen, land van gewoonlijk verblijf, geen schending zou inhouden van het non-refoulement beginsel”*. De Raad benadrukt dat de vrees voor vervolging dan wel het risico op ernstige schade dienen te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit of, in geval van een staatloze, het land van gewoonlijk verblijf, en dat het aan verzoekster staat om haar verklaarde Somalische nationaliteit *in concreto* aannemelijk te maken. Nu verzoekster daartoe in gebreke blijft en de asielinstanties geen zicht biedt op haar werkelijke nationaliteit, kan logischerwijze niet blijken dat een eventuele verwijdering naar haar daadwerkelijke doch onbekende land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf een schending van het non-refoulementbeginsel zou inhouden.

2.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT